

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΕΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα έγγραφής εξαμήνου

Διά την Τουρκίαν . . . . . Γρ. 10
.. τὸ ἔξωτερικόν . . . . . Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

↳ ΓΡΑΦΕΙΑ ↵

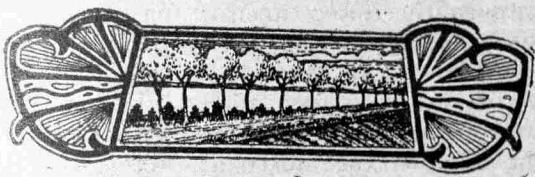
Γαλατᾶ, Πενμπτοπάζαρον, Σαατοῆ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

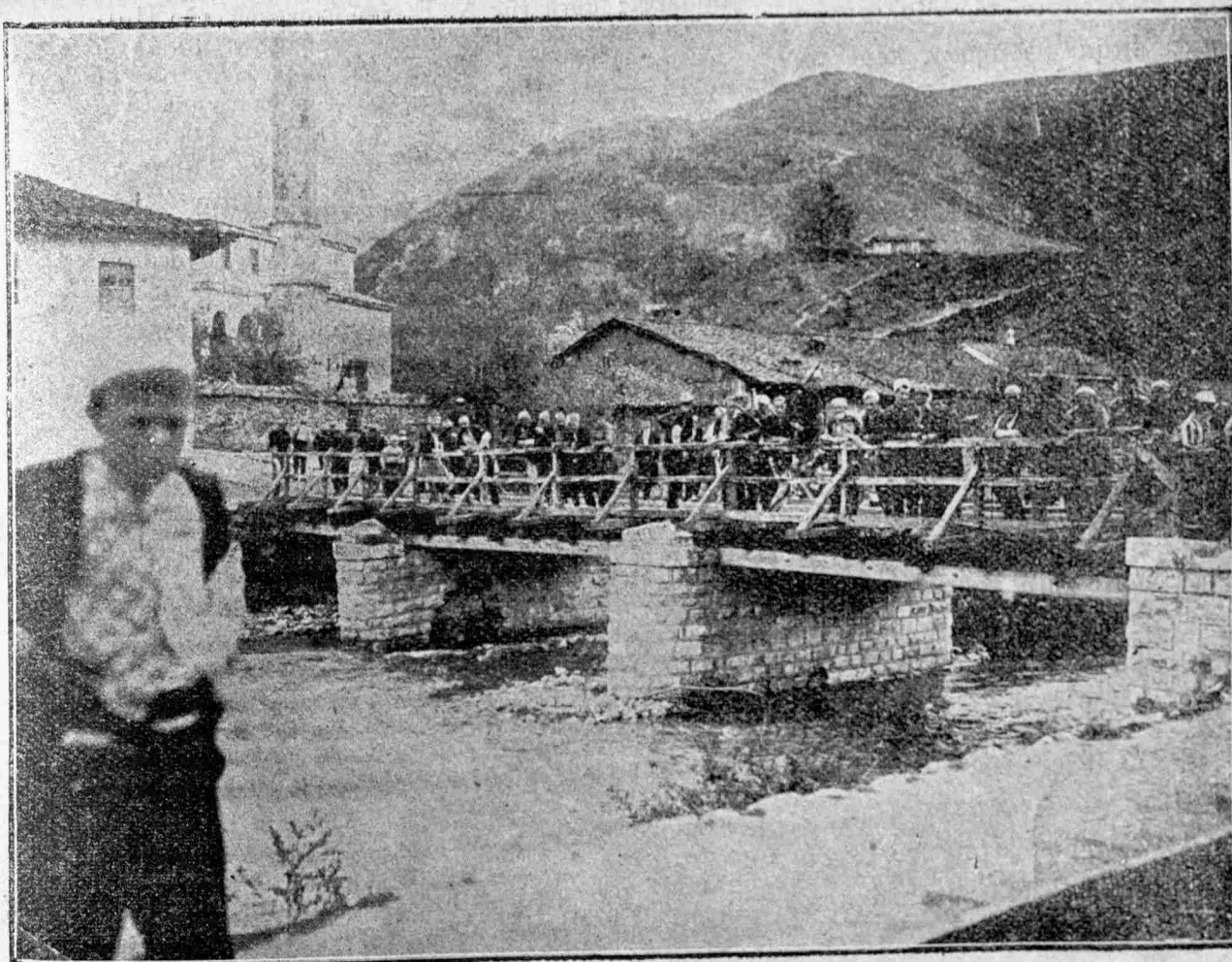
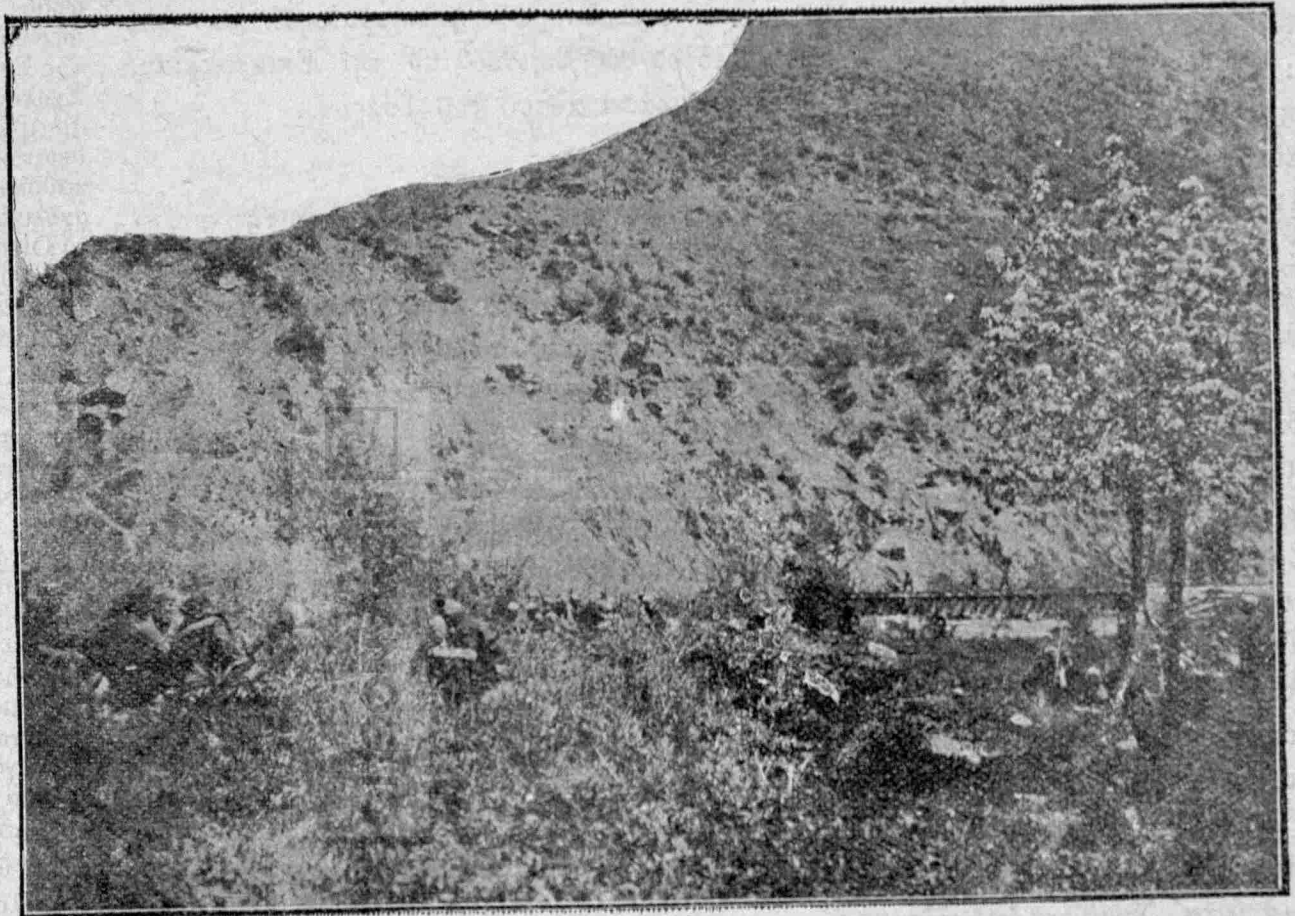
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Τὸ «'Απ' Όλα» ἐκτυπιδται εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ
ΤΟΥ
'Απ' Όλα

Ἀπρόοπτον ἀτύχημα ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ παρόντος τεύχους τὴν νύκτα τῆς προχθῆς Πέμπτης. Ἐνῶ ἡ τυπογραφικὴ πλάξ εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου, κατέρρευσεν εἰς σωρὸν στοιχείων σύμφυρτον. Πρὸ τοῦ τοιούτου γεγονότος εὐρεθέντες, ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἐξοικονόμησιν τοῦ πράγματος ἠδύνατο νὰ γίνῃ, ἐπανηρχίσαμεν τὴν ἐξ ἀρχῆς στοιχειοθέτησιν τοῦ φύλλου. Ὁ ὕλικός χρόνος, ὁ μεσολαβὼν ἀπὸ τοῦ συμβάντος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως, χρόνος

Τοπεῖα τῆς Ἄνω Ἀλβανίας.

ὀλίγων μόνον ὥρων, μᾶς ἦτο τόσοσ ἀνεπαρκῆς, ὥστε, μόνον κατόπιν πολλῶν θυσιῶν καὶ ἐνδελεχοῦς ἐνεργείας, κατωρθώθη νὰ ἐκδοθῇ τὸ «'Απ' Όλα» ἐγκαίρως, ὡς εἶναι τὸ ἀνά χειρας φύλλον.

Διατρέφομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰ φίλοι ἀναγνώσται θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς συγχωρήσωσι διὰ τὸ συμβάν, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπληξε βαθύτατα καὶ ταυτοχρόνως θὰ ἐκτιμήσωσι δεόντως τὰς προσπάθειάς μας, ὅπως φανῶμεν κατὰ τὸ δυνατὸν συνεπεῖς ἀπέναντι τῆς κοινῆς, ἥτις μᾶς τιμᾶ διὰ τῆς ἀγάπης τῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καθήκειν ἡμῶν θεωροῦμεν ὅπως εὐχαριστήσωμεν τόσοσ τὸν ἐγγῶριον Τύπον, ὅσον καὶ τοὺς ἐνταῦθα φίλους τῆς ἡμ. Ἐπιθεωρήσεως διὰ τὴν ἐκδήλωσιν θερμῆς συμπαθείας, δι' ἣν μυχαιαίτατα συνεκινήθημεν.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΑΙΔΙΟΘΕΝ

Ἡ λέξις αὐτὴ ἀναπηδᾷ πάντοτε εἰς τὸ βλέμμα μου ὡσάκις μελετῶ τὴν αὐριανὴν τοῦ Εὐαγγελίου περικοπὴν καὶ ἐπασχολεῖ τὰς σκέψεις μου περισσότερον πάσης ἄλλης.

Ἡ σύντομος ἐκείνη ἀπάντησις τοῦ πατρὸς εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Χριστοῦ περὶ τοῦ χρόνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ ἀσθένεια ἐκείνη, ἔρχεται καὶ ἡχεῖ πολὺ βαρέως ὡσὰν νὰ μοῦ λέγῃ :

— Ὅλαι αἱ μεγάλαι ψυχικαί, πνευματικαὶ καὶ σωματικαὶ ἀκόμη ἀσθένειαι γεννῶνται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τὴν τρυφερὰν καὶ εὐπλαστον παιδικὴν ἡλικίαν.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ὑπερβολή. Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἐξέφερε τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου λέξιν της. Καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμέλεια περὶ τὴν δίαιταν καὶ ὀργανικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδὸς ἔχει πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα μεγάλην τινὰ νόσον ὅταν ἡ ἡλικία προαχθῇ. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἐκτὸς τῶν σωματικῶν δηλονότι καχεξιῶν, αἵτινες ἔχουσι τὰς τηγὰς των ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ αἱ περισσότεραι τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν πάλιν, ἐν κάπως ἐπισταμένως ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα, κείθεν ὀρμῶνται.

Ἐπάρχουσι δυστυχεῖς ψυχαί, ὑπάρχουσι χαρακτῆρες ἀσταθεῖς καὶ σαθροί, ὅπως καὶ πνεύματα ἀνερμάτιστα. Νομίζετε ὅτι θὰ ὑπῆρξον πάντα ταῦτα, ἂν ἐφιστάτο περισσότερα προσοχὴ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν των ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ;

— Γονεῖς ! Ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν πρὸς τὰ τέκνα σας στοργὴν ὃ συναίσθημα τοῦτο εἶναι καὶ τὸ μεγαλείτερον πρὸς αὐτὰ καθήκόν σας· μὴ θελήσετε διὰ τῆς κακῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως νὰ καταστρέψετε ὅ,τι ἐδημιουργήσατε. Ἐπιμεληθῆτε μὲν ἐνδελεχέστερον τρόπον τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν τῶν τέκνων σας ἀγωγὴν, ἐμφυλίσσατε εἰς τὴν ψυχὴν των γενναῖα αἰσθήματα καὶ καθοδηγήσατε τὸ πνευμά των εἰς ἀδράς κέψεις. Ἐμπνεύσατε εἰς αὐτὰ τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα, τὴν πεποίθησιν, τὴν ἐλπίδα. Μὴ δηληριάζετε τὴν καρδίαν των διὰ τῆς μοιρολαλίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἐκτραλῶσιν τὰς δυνάμεις των καὶ θὰ τὰ κατεστῆσωσιν ἀνίσχυρα περιπλανώμενα πλάσματα. Γονεῖς ! Εἰσθε ὑπόλογοι διὰ τὴν ἀγωγὴν, ἐδώσατε εἰς τὰ τέκνα σας ὑπόλογοι ἀπέμνησιν αὐτῶν, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἀπέμνησιν τοῦ Ἔθνους.

Τρεῖς ὑπουργικαὶ κρίσεις ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἐν Ρωσίᾳ. Ἐν τούτοις καὶ αἱ τρεῖς ἐλύθησαν τελείως, ἢ σχεδὸν τελείως. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐσχηματίσθη ὑπουργεῖον ὑπὸ τὸν Δζολίττι. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο μετέχουσι ὀκτὼ ὑπουργοὶ τοῦ προκατόχου, παραμείναντες εἰς τὰς θέσεις των, ἐν οἷς καὶ ὁ Σὰν Δζουλιάνο, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐν Βουλγαρίᾳ ὁ Γκέσωφ ἐσχημάτισεν ὑπουργεῖον ἐκ τῶν ἐθνικοπροσθευτικῶν, λαθῶν ὁ ἴδιος τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐν Ρωσίᾳ ὁ Ἀκιμῶφ ἀπέσυρε τὴν παραίτησιν του ὡς προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τῇ ἐπεμβάσει αὐτοῦ τοῦ Τσάρου.

Ἡ ὀθωμανικὴ Βουλὴ ἐπελήφθη τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Μ. Βεζυρείας· κατ' αὐτὴν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἠθέλησαν νὰ φέρωσι πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ προηγουμένης ἐν τῇ Βουλῇ ὑποβολῆς, παρατάσεως τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Ἐν τούτοις ἡ συζήτησις δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἐπειδὴ ὁ Λουτφὴ Φικρὴ ἐπέμενε διαμαρτυρόμενος, διὰ τοῦτο ἐπετιμήθη ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Ἐν τῇ Βουλῇ ὑπεβλήθη τακρίριον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ 161 βουλευτῶν, δι' οὗ ζητεῖται ὅπως μὴ παραταθῇ τὸ προνόμιον τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν, ἀντικατασταθῇ δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρος διὰ ταινιῶν.

Αἱ ἐξ Ἀλβανίας εἰδήσεις παριστῶσιν ὡς σπουδαίαν τὴν ἐπανάστασιν τῶν Μαλισόρων, πολλαὶ δὲ φῆμαι ἐκυκλοφόρησαν περὶ τῶν κινήσεων αὐτῶν. Ἐπιτείνεται ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο διευθύνεται ἐξωθεν καὶ ὅτι πολὺ τὸ διαφέρον δεικνύει τὸ Μαυροβούνιον ἐν τῇ στάσει ταύτῃ.

Ἡ Κυβέρνησις ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἀπεφάσισε τὴν λήψιν ἐκτάκτων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν μέτρων πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀνταρτῶν, σπουδαῖαι δὲ ἐπικουραὶ ἀπεστάλησαν, δι' ὧν ἐλπίζεται ἡ ἐντὸς ὀλίγου καταστολὴ τοῦ κινήματος.

Μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη ἐν Ἰταλίᾳ ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ Ἰταλὸς μονάρχης ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια ὄλων τῶν μοναρχῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν. Ὅπως συγχαρῆ τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ μεταβῇ καὶ ὁ Ἕλλην διάδοχος μετὰ τῆς συζύγου του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπίσκεψθῶσι τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον, διαμένοντα ἐν Κερκύρα.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Ἰσμαὴλ Χακκὴ βῆς, μεταβάς εἰς Φανάριον ἐπισκέφθη τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. Χ. Βαμβακᾶ, γενόμενος τιμητικώτατα δεκτὸς ὑπὸ τε τοῦ προέδρου αὐτῆς Σεβ. Μητροπολίτου ἀγ. Σάμου κ. Κωνσταντίνου, τοῦ Σχολάρχου ἀγ. Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ ἐφορεῖον, ἐνθα ὁ Σεβ. ἀγ. Σάμου προσεφώνησε τὸν ὑπουργὸν διὰ καταλλήλου προσλαλιάς. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπαντῶν ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ, διότι τῷ ἐδόθη ἄφορμὴ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὸς πρῶτος ὑπουργὸς τῆς Συνταγματικῆς κυβερνήσεως τὴν τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ποσῶς δὲν πρόειν νὰ ἀμφιβάλλουσι ὅτι θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν καὶ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν διεπόντων καθόλου τὰ τῆς ὀθωμανικῆς πολιτείας. ὅπως τὸ σχολικὸν ζήτημα, ὅπερ ἀψηχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ τὸ Ὀικουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, λάβῃ ἐν αἰσίον πέρας συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους καὶ τὰς εὐχὰς τῶν ὀθωμανῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Α. Ε. πρὸς τούτοις διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ περιεχόμενα, ὅτι δῆθεν ἡ Κυβέρνησις σκοπεῖ τὸν ἐκτουρκισμόν τῶν διαφόρων ἐν τῷ Κράτει ἐθνικοτήτων εἶνε, ὅλος ἀβάσιμα καὶ ἀστήρικτα καθόσον, εἶπεν, εἰς οὐδενὸς ποτε τὸν νοῦν ἐπήλθε τοιαύτη σκέψις, ἀλλὰ καὶ ἐάν τυχὸν ὑπάρχωσι τινες δυνάμενοι νὰ σκεφθῶσιν οὕτως, ἐγὼ σὰς διαβεβαίω ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε δυνατόν ποτε νὰ γίνῃ, οὔτε καμμία τοιαύτη συγχώνεσις. Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἕκαστον ἔθνος διατηρήσῃ τὴν ἐθνικότητα αὐτοῦ, τὴν γλῶσσάν του καὶ τὰ πατροπαράδοτα αὐτοῦ ἠθῆ καὶ ἔθιμα. Ὁ ὑπουργὸς κατέληξε λέγων ὅτι μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐθεώρησε νὰ ἐπισκεφθῇ πρῶτον τὴν Μεγαλῶνυμον Σχολὴν τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐθνοτήτων.

Μετὰ ταῦτα ποσηνέχθησαν διάφορα ἀναψυκτικὰ εἰς τὸν ὑπουργόν.

Ἀκολουθῶν ὁ Ἰσμαὴλ Χακκὴ βῆς ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ διὰ τὴν τιμητικὴν ὑποδοχὴν. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς τῆς Α. Ε. τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἐνεποίησε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ δημοσίῳ τῆς πόλεός μας, ὅπερ τρέφει πολλὰς καλὰς ἐλπίδας ἐπὶ τοῦ νέου ὑπουργοῦ.

Ἀκολουθῶν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ὁμογενοῦς βουλευτοῦ κ. Χ. Βαμβακᾶ, μεταβάς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐπισκέφθη τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην. Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ἀντηλλάγησαν ἱκανοὶ φιλόφρονες καὶ τιμητικοὶ λόγοι, τοῦ ὑπουργοῦ ἐκφράσαντος ἐν τέλει τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τῶν ἰθνηνόντων περὶ τῆς ἀθίκτου τηρήσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν καθεστῶτος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπουργοῦ, τὰ δύο διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα συνήλθον εἰς ἕκτακτον συνεδρίασιν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν ἡ Α. Θ. Π. ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ Ρουμᾶνος γερουσιαστὴς Μπεσᾶρια ἐφέντης ἐπισκέφθη Αὐτὴν αὐθημερόν. τῇ ὁμίλῃσιν περὶ τῶν ρουμανικῶν ἀξιώσεων, ὑπέβαλε δὲ Αὐτῇ συνάμα καὶ κατάλογον τῶν αἰτημάτων των.

Ἀκολουθῶν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἀνεγνώσθη δὲ σχέδιον ἐγκυκλίου, ἧτις θ' ἀποσταλῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, προτροπομένους ὅπως λάβωσιν αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῶν χυδαῖστων καὶ συστήσωσιν τὰ δέοντα εἰς τὰ ἑαυτῶν ποιμνία, ὅπως προφυλάττωνται ἀπὸ τῆς προπαγάνδας τῶν μαλλιαρῶν.

Ἐπίσης ἀνετέθη εἰς τὸ Συμβούλιον ἡ λήψις παντὸς μέτρου, πρὸς τιμωρίαν τῶν διαφόρων χυδαῖστων, τῶν ἐργαζομένων καὶ εὐρισκομένων εἰς κοινοτικὰς θέσεις, Σχολεῖα, Ἐφορεῖα, Ἐπιτροπὰς,

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Πρό ημερῶν οἱ δημοσιογράφοι τῆς πρωτεύουσας, μερικοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ εὐαριθμοὶ φίλοι, συνωδεύσαμεν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ κατοικίαν ἓνα μάρτυρα τῆς Δημοσιογραφίας: τὸν Σπυρίδωνα Καραγιαννίδην.

Εἰς τοὺς θρήνους τῆς τεθλιμμένης συζύγου καὶ τῆς ἀπορφανθείσης κόρης δὲν ἔρχομαι, βέβαια, σήμερον νὰ προσθέσω τὰ δάκρυά μου, τὰ ὁποῖα οὐδὲν δύναται νὰ προσφέρωσιν οὔτε εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐξέλιπεν, οὔτε εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἀφῆκεν. Εἶναι πολὺ κακόν, βέβαια, νὰ θέλῃ τις ν' ἀναξέῃ πληγὰς μὲ διθυράμβους καὶ ἐλεγεία πρὸς μεταστάντας, ὅταν ἀντὶ τούτων ἡ συμπάθεια δύναται καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τελεφορώτερα μέσα ἐξωτερικεύσεως. Ἐν τούτοις τὸ ἐξελιχθὲν δράμα περὶ τὴν ἐκλιποῦσαν ταύτην φυσιογνωμίαν εἶχε τόσον φρικιαστικὰς τὰς σκηνάς, τόσον σπαρρακτικὰ τὰ ἐπεισόδια, ὥστε πολὺς μόνον χρόνος θὰ κατορθώσῃ ν' ἀπαλείψῃ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκ τούτων ἐντύπωσιν.

Πάλῃ διηγεῖται, ἀγὼν ἀπεγνωσμένος πρὸς τὸ μοιραῖον, πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν, πρὸς τὸ περιβάλλον· αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ σύμβολα τῆς ζωῆς, ἣτις ἐθρομματίσθη ἐπὶ τῆς κονίστρας αὐτῆς.

Ἴσως πολὺ ὀλίγοι, οἱ περισσότεροὶ μάλιστα, μακρὰν ἀπὸ τὸν κύκλον ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἡ Μοῖρα ἢ ὁ Ἐνθουσιασμός ἔταξε στρατιώτας κάποιου Ἰδανικοῦ, νὰ μὴ φαντάζωνται τὸ μέγεθος τῆς ἀγωνίας, τῆς αἰωνίας καὶ συνεχοῦς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ζῶσι καὶ παρὰ τὴν ὁποῖαν προσπαθοῦν νὰ δράσωσιν οἱ σκαπανεῖς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι καὶ οὐδεμία γραφὴ θὰ εἰμπορέσῃ ν' ἀπεικονίσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐν τῇ πραγματικότητι.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ βίος εἶναι ἀγὼν, ἐν τούτοις ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον καλεῖται ὁ δημοσιογράφος ν' ἀγωνισθῇ, εἶναι ὑπέρτερος ὅλων τῶν ἄλλων, διότι δὲν εἶναι μόνον ὁ κοινὸς ἀγὼν τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ὁ μέγας καὶ ὑψιστος ἀγὼν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ιδέας, ὁ κατὰ τὸν Νίτσε μόνος εὐγενῆς ἀγὼν.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα, καίτοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ πλουτίσουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέλουσι χύσει καὶ τὴν τελευταίαν ἰκμάδα τοῦ πνεύματος τῶν διὰ νὰ τροφοδοτήσωσι τὰ πνεύματα τῶν ἄλλων καὶ συγχρόνως θέλουσι ρίψῃ καὶ τὰ ἐναπομείναντα ψυχία τῆς παρουσίας τῶν εἰς τὸν ἀπύθμενον τῆς Δημοσιογραφίας καιάδαν, ἐν τούτοις κατέρχονται, ἐν γνώσει τῆς τύχης, ἣτις τοὺς ἀναμένει, ἐν γνώσει τοῦ τέλους, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπιφυλάττεται.

Κάποια ἐσωτερικὴ ὁρμή, μία ζέσις ἀπροσδιόριστος, ἐν ἐλατήριον μυστικόν, τοὺς ὠθεῖ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν κονίστραν, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐξέλθωσι πάντες συντετριμμένοι, ἀν μὴ ἐξαχθῶσι πτώματα...

Οὐδεμία δύναμις θὰ κατορθώσῃ ν' ἀναστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῶν, ὅπως οὐδὲν θὰ δυναθῇ νὰ ἐμποδίσῃ ποτὲ πεταλοῦδαν νὰ κατακαύσῃ τὰ πτερά της εἰς τὴν φλόγα τοῦ λύχνου, τὸν ὁποῖον μὲ μανιώδη ἔρωτα πλησιάζει...

Καὶ ὅμως τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλλον εἰς ἑαυτοὺς τὸ καθήκον νὰ μένωσιν ἄνθρωποι φρουροὶ τῶν τιμῶν ἐνὸς ἔθνους καὶ τῶν συμφερόντων μιᾶς ὁλοκλήρου κοινωνίας, δύναται ἡ κοινωνία αὐτὴ νὰ βελτιώσῃ, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ὀλίγον.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῶν γραμμάτων δὲν ζητοῦν, ἄλλως τε, παρ' αὐτῆς καὶ μεγάλα πράγματα: Περισσότεραν συμπάθειαν καὶ ὀλιγωτέραν ἀδιαφορίαν.

Εἶναι κοῖμα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐν ἔθνος μέγα, ὡς τὸ Ἑλληνικόν, ἐν ἔθνος κατ' ἐξοχὴν πνευματικόν, ὡς τὸ ἡμέτερον, νὰ στέφῃ διὰ τῆς πικροτέρας ἀδιαφορίας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται διὰ τοῦ ἰδρωτὸς τῶν νὰ προσθέσωσι μαργαρίτας τινὰς εἰς τὸν φωτοστέφανόν του καὶ ν' αὐξήσωσιν τὴν δόξαν του.

Εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπωμεν καθ' ἑκάστην νὰ πίπτωσι θύματα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀναληγσίας μας ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ περιβάλλωνται διὰ τῆς μεγαλειτέρας συμπάθειας καὶ τῆς θερμοτέρας ἐκτιμῆσεως.

Νομίζομεν ὅτι εἶναι τοῦλάχιστον καιρὸς νὰ φανῶμεν περισσότερον δίκαιοι πρὸς τὴν τάξιν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν μέχρι σήμερον πικρὰ μόνον ποτήρια ἐποτίσαμεν. Εἶναι καιρὸς μία μεγάλη καρδιά ἢ ἐν ἐξωγκωμένον βαλάντιον νὰ θελήσῃ νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισπάσῃ τὴν γενικὴν ἐπιδοκίμασίαν καὶ θὰ συντελέσῃ νὰ σχηματισθῇ ἡ ιδέα ὅτι τὸ Ἑλληνικόν ἔθνος γνωρίζει τοῦλάχιστον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς ταπεινοὺς πλὴν θερμοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι πίπτουσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων, ἠττημένοι μὲν ἴσως, ἀλλ' οὐδέποτε φυγάδες δειλοί!

Θ. Κ. Μ.

ΕΠΙΚΗΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΗΝ παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐν Ρώμῃ τὸ τηλεδρόνον ἤχησε, χαιρετίζον τὴν πρώτην πεντηκονταετηρίδα ἀπὸ τῆς συμπήξεως τοῦ ἡνωμένου ἰταλικοῦ βασιλείου. Ἡ χαρὰ τῶν Ἰταλῶν εἶναι δικαία· ἑορτάζουσι τὴν πραγματώσιν ὀνείρου προσφιλοῦς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας τοῖς διέφευγεν.

Ἄλλὰ καὶ παρὰ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ὅλα τὰ εὐγενῆ ἔθνη συνεορτάζουσιν, ἐκδηλοῦντα τὸν θαυμασμόν των πρὸς λαόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄξιος τῆς χειραφετήσεως, τὴν ὁποῖαν ἀπήλαυσεν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ν' ἀναφέρωμεν σχετικὰ τινὰ πρὸς τὴν Ἰταλικὴν ταύτην ἀναγέννησιν.

Ἡ Ἐνότης τῆς Ἰταλίας, δύναται τις νὰ εἴπῃ, διελύθη ἀπὸ τοῦ 476 μ.Χ., ὅτε, καταλυθέντος τοῦ δυτικοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, τμήμα αὐτοῦ κατέλαβον Γερμανοὶ μισθοφόροι τοῦ Ὀδαακέρου, ἕτερον οἱ ἐκ Δουνάβεως ὀρμηθέντες Ὀστρογότθοι, ἕτερον διετήρησαν

οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ἕτερον ἔμενεν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τοῦ Πάπα. Ἡ τύχη τῶν διαφόρων τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου κρατιδίων ὑπῆρξε ποικιλωτάτη, ἐγνώρισαν πολλοὺς κυρίους καὶ ἀντήλλαξαν ὅλα τὰ διοικητικὰ συστήματα. Φράγκοι, Γερμανοὶ, Βυζαντινοὶ, Ἀραβες, Αὐστριακοὶ, Ἰσπανοὶ, ἦσαν ἐκ περιτροπῆς κύριοι των. Ἀπολυταρχία, δημοκρατία, αὐτονομία, φεουδαλισμός, ἦσαν τὰ ἐναλασσόμενα πολιτεύματά των, ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, μετὰ τὰ σπουδαῖα γεγονότα τῶν ἐτῶν 1814—1815 ἡ ἰταλικὴ χερσονήσος διερρυθμίσθη ὡς ἑξῆς: Ἡ Σαβοῖα, τὸ Πεδεμόντιον—μετὰ τῆς Σαρδηνίας καὶ τῆς Γενούης ἀπετέλεσαν τὸ βασίλειον τῆς Σαρδηνίας, ἡ Λομβαρδία καὶ ἡ Ἐνετία ἀνήκον εἰς τὸ Αὐστριακὸν κράτος, ἡ Πάρμα εἶχε δοθῆ εἰς τὴν δευτέραν σύζυγον τοῦ Ναπολέοντος Μαρίαν Λουίζαν, ἐν Τοσκάνῃ ἦτο ἐγκατεστημένος ὁ Λοθαριγγικὸς οἶκος. Ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Σικελία ἀπετέλουσαν τὸ βασίλειον τῶν δύο Σικελιῶν ὑπὸ τὴν Βουρβωνικὴν δυναστείαν καὶ ὁ Πάπας διετήρει τὴν Ρώμην μὲ τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ βασιλείου του.

Κατὰ τῆς τοιαύτης διαρρυθμίσεως τῶν πραγμάτων ἐξανέστη ἡ ἐθνικὴ τῶν Ἰταλῶν συνείδησις, ποθοῦντων τὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἐσχηματίσθησαν τότε αἱ μυστικαὶ ἐταιρίαι τῶν Καρβοναρίων, αἵτινες δι' ἐπαναστάσεων ἀνὰ τὰς διαφόρους πόλεις ἠγωνίζοντο νὰ ἐπιτύχωσι τοῦτο. Ὅμως τόσον αἱ ἀπόπειραι αὐταί, ὅσον καὶ αἱ κατὰ τὸ 1830 κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Αὐστρίας.

Νέα σπουδαιότερα κινήματα ἐγένοντο τὸ 1846, ἅτινα ὅμως κατέληξαν εἰς τὴν ἐν Ναβάρα ἦταν τοῦ Πεδεμοντίου τὸ 1849. Ἡ Αὐστρία ἐπανεκτήσθη τὴν κυριαρχίαν της καὶ ὁ πρὸς σιγμὴν φυγῶν ἐκ Ρώμης Πάπας Πίος Θ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Τὸ Πεδεμόντιον ὅμως, καίτοι ἠττηθὲν, δὲν ἀπέβαλε τὰς ἐλπίδας του. Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βικτωρ Ἐμμανουὴλ Β', λαβὼν ὡς συνεργὸν τὸν πολιτικὸν Κάμιλλον Καβούρ, παρεσκευάσθη σπουδαίως εἰς τὸν κατὰ τῆς Αὐστρίας ἀγῶνα, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἰταλικὰς χώρας, αἵτινες ἐκήρυξαν ἐπαναστάσιν κατὰ τῶν ἐγχωρίων δυναστειῶν. Εἰς τὴν περιστασιν ταύτην σπουδαῖον πρόσωπον διεδραμάτισεν ὁ Ἰωσήφ Γαριβάλδης.

Κατὰ τὸ 1860 συνηνώθη πᾶσα ἡ Ἰταλία ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Βικτωρος Ἐμμανουήλ, ὅστις ἐκηρύχθη ὑπὸ τῆς πανιταλικῆς Βουλῆς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας.

Εἰς τὸ κράτος ὅμως τοῦτο δὲν συμπεριλαμβάνατο οὔτε ἡ Ρώμη οὔτε ἡ Ἐνετία, διατελοῦσαι ὑπὸ τὴν παπικὴν ἐξουσίαν, ἐνισχυομένην ὑπὸ τῆς γαλλικῆς δυναστείας. Τὸ 1865 ἡ πρωτεύουσα τοῦ νέου ἰταλικοῦ κράτους μετετέθη ἀπὸ Τουρίνου εἰς Φλωρεντίαν, τὸ 1866 ἠνώθη πρὸς αὐτὸ καὶ ἡ Βενετία, τὸ δὲ 1870, μετὰ τὴν πτώσιν Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις κατέλαβε βίᾳ τὴν Ρώμην, ὁ δὲ Πάπας ἐκλείσθη ἐκτοτε, διαμαρτυρόμενος πάντοτε κατὰ τῆς γενομένης «ἀρπαγῆς τῆς κληρονομίας τοῦ ἀγίου Πέτρου».

Οὕτω πως, ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς, συνετελέσθη ἡ ἑορταζομένη τὰς ἡμέρας ταύτας ἀναγέννησις τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους. Ἄς εὐχηθῶμεν εἰς αὐτὸ ἀπρόσκοπτον σταδιοδρομίαν καὶ διηγετικὴν πρόοδον.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑ

Ὅταν ἀπὸ τοῦ 1848 οἱ ἀγῶνες τῶν φιλελευθέρων ἤρχισαν νὰ συγκινοῦν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, τὸν μέγιστον καὶ ἐνθουσιωδέστατον πρὸς τοῦτο συγκλονισμὸν ἠσθάνσθησαν οἱ Ἴταλοι.

Οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Ἀναγεννήσεως, ἐμπεποτισμένοι μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου, ἔβλεπον πλέον στενὸν τὸν ὄριζοντα, εἰς τὸν ὁποῖον κατατετημημένοι ἔζων, καὶ ἐπόθησαν, περισυλλεγόμενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐνώσεως, νὰ διέλθουν τὰ στενὰ σύνορα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀσφυκτικῶς ἀνέπνεον, διηρημένοι εἰς μικρὰ καὶ ἀσθενῆ κρατίδια, ἐπόθησαν τέλος νὰ ἀποτελέσουν μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν πατρίδα, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον ἑνὸς καὶ μόνου ἄρχοντος.

Τὸ σύνθημα ἔδωκαν αἱ ὑπὸ τῆς Αὐστρίας κατεχόμεναι ἰταλικαὶ χῶραι τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Βενετίας.

Μὲ τὸ σύνθημα τοῦτο καὶ τὰ λοιπὰ ἰταλικά μικρὰ κράτη ἀρπυνίσθησαν, οὐδὲν δὲ ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ σταματήσῃ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὄργασμὸν τῶν.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπαναστάσεις αὐτῶν καὶ ἡ ἐκδίωξις τῶν ἡγεμόνων τῶν ἐξηγγέλλοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἐλευθερία-Ἐνωσις, ὡς γενικὸν ἐξεγερτήριον σάλπισμα, ἠκούετο ἐξ ὅλων τῶν διψῶντων ἐλευθερίαν ἰταλικῶν σιομάτων.

Καὶ τὸ σάλπισμα τοῦτο ἐντονώτερον ἠκούσθη ἀπὸ τὸ Πεδεμόντιον, τὸ μικρόν, ἀλλὰ φιλελευθερώτατον ἰταλικὸν βασίλειον, τὴν **φωλεὰν τῆς ἰταλικῆς ἐλευθερίας**, ὅπως πολὺ δικαίως τὸ ὠνόμασαν καὶ τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς Κάρολος Ἀλβέρτος, ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας, ἠναγκάσθη νὰ ριφθῆ εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας (1849), ἠττηθεὶς εἰς τὴν ἐν Ναβάρρα μάχην.

Τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἐμείωσε τὸν ἀκράτητον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτα τῶν Ἴταλῶν.

Ὁ Κάρολος Ἀλβέρτος, χωρὶς διὰ τὴν ἠτιάν του νὰ ἀπογοητευθῆ, ὑποθέτων ὅτι ἄλλος, ἴσως ἰκανώτερός του, θὰ ἐπραγματοποιεῖ τὰ εὐγενῆ τῶν Ἴταλῶν ὄνειρα, οἰκειοθελῶς παρητήθη τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον παρεχώρησεν εἰς τὸν υἱὸν καὶ ἀντάξιον καθ' ὅλα διάδοχόν του, τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουήλ.

Ἀγῶνες τῶν φιλελευθέρων διεξήγοντο καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Οὐγγαρίαν, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων, ἐκτὸς ἄλλων, ὑπῆρξεν ἡ πτώσις τοῦ ἐχθροῦ πάσης ἐλευθερίας Μέτερνιχ καὶ ἡ παραίτησις τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φερδινάνδου τοῦ Α', τὸν ὁποῖον διεδέχθη ὁ μέχρι σήμερον ἀνάσσων γηραιὸς Φραγκίσκος Ἰωσήφ.

Ἐπῆλθεν ἀκολούθως ὁ Κοιμαϊκὸς πόλεμος (1854), μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ δόξα τῆς Γαλλίας

ἔμεσουράνησεν ὅσον οὐδέποτε, ὁ δὲ Λουδοβίκος Ναπολέων κατέστη πανίσχυρος καὶ εἰς ὅλα ὁ μοναδικὸς διαιτητὴς τῆς Εὐρώπης.

Οἱ Ἴταλοι δὲν ἠννοήθησαν μόνον ὑπὸ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως αὐτοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Εἶχον τὸ ὕψιστον εὐτύχημα νὰ κυβερνηθῶσι καὶ ὑπὸ φιλοπατριδῶν καὶ ἐξόχως πολιτικωτάτων ἀνδρῶν.

Τὸ Πεδεμόντιον, ἐξ οὗ κυρίως ἐκανονίζετο πᾶσα τῶν φιλελευθέρων Ἴταλῶν κίνησις, εἶχε τότε πρωθυπουργὸν τὸν ἐνθουσιώδη πατριώτην καὶ διάσημον πολιτικὸν Καβούρ.

Ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἰταλίας ἀνὴρ, ἐπιθυμῶν εἰς τοὺς ἀγῶνάς του νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν καὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἀπέστειλε στρατεύματα, τὰ ὁποῖα συνεπολέμησαν μετὰ τῶν γαλλικῶν καὶ τῶν ἀγγλικῶν κατὰ τὸν Κοιμαϊκὸν πόλεμον. Τοῦτο ἐπραξε καὶ κατὰ τὸν Αὐστροπρωσικὸν πόλεμον (1859), ὁπότε ἐνικήθη ἡ Αὐστρία εἰς τὰς γνωστὰς μάχας τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου.

Ὁ Καβούρ ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει, διότι οἱ σύμμαχοι, μετὰ τῶν ὁποίων συνεπολέμησαν καὶ τὰ ἰταλικά στρατεύματα, εὐχαριστηθέντες ἐκ τῆς τοιαύτης εὐγενοῦς συμπτῶσεως, συμπαιθῶς διετέθησαν ὑπὲρ τῆς γενομένης ἐξεγέρσεως τῶν ἰταλικῶν κρατιδίων.

Ἐκ τούτου ὠφελούμενοι οἱ Ἴταλοι, ἐν ἀνεκφράστῳ ἐνθουσιασμῷ, τὴν 27 Μαρτίου τοῦ 1861, ἐκήρυξαν πρωτεύουσαν τὸ Τουρίνον, τὸν δὲ ἐνθουσιώδη τοῦ Πεδεμοντίου βασιλέα Βίκτωρα Ἐμμανουήλ ἀνηγόρευαν βασιλέα τῆς ἠνωμένης Ἰταλίας. Ἐναπέμεινεν ὅμως ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Αὐστρίας ἡ Βενετία καὶ ὑπὸ τὸν Πάπαν ἢ Ρώμην.

Καὶ ἡ πρώτη ἠλευθερώθη τῷ 1866, μετὰ τὸν Αὐστροπρωσικόν, ἡ δὲ Ρώμη τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ 1871, εὐθὺς μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ὁπότε ἡ Γαλλία, ἠττηθεῖσα, ἠναγκάσθη ν' ἀποσύρῃ ἐκ τῆς Ρώμης τὰ προστατευτικά στρατεύματά της.

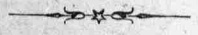
Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ Ρώμη, ἡ **Αἰωνία Πόλις**, ἀπετέλεσε τὴν νέαν πρωτεύουσαν τοῦ σημερινοῦ ἐνδόξου καὶ ἰσχυροῦ Ἴταλικοῦ Κράτους, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν πατριωτικὰ πανηγύρεις διεσάλπισαν τὸ μέγα γεγονός τῆς συμπληρώσεως πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ἐνώσεως τῶν Ἴταλῶν εἰς μίαν μεγάλην, ἐνδοξὸν καὶ ἰσχυρὰν πατρίδα.

Αἱ σκιαί τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων πρωτοεργατῶν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἰταλίας σκιρτῶσιν ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἀκμῇ τῆς μεγάλης πατρίδος τῶν, τῆς ὁποίας, ἄλλως τε, τὰ θεμέλια αὐτοὶ πρῶτοι ἔθεσαν.

Α. Φ. ΔΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Μέχρι τοῦδε ἐφρόνου ὅτι, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ δράσεως ἀγαθοεργοῦ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν φύλων, τὰ πρωτεῖα ἔχουσιν ἐν τῇ ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ αἱ Ἑλληνίδες· πόσον ὅμως ἠπατώμην! Διεξερχόμενος τὸν «Νεολόγον», συνήνησα τὴν ἐπομένην εἰδοποίησιν:

Χορὸς «Ἀζκανεβέρ».

Ὁ σύνδεσμος τῶν Ἀρμενίδων κυριῶν «Ἀζκανεβέρ», ὅστις ἴδρυσεν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνωτέραν ἀρμενικὴν σχολὴν καὶ περὶ τὰς τεσσαράκοντα προκαταρκτικὰς σχολὰς, εἰς τὰς ὁποίας παιδεύονται περὶ τὰ 5,000 πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ παιδιά, διοργανοῦ τῇ προσεχεῖ Πέμπτῃ, 17)30 Μαρτίου, ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Τοκατλιάν, ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην προεδρείαν τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος Ἀπτοῦλ Μεδζήτ ἐφέντη, χορευτικὴν ἐσπερίδα. Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Μ. Βεζύρου Χακκῆ πασᾶ, τοῦ γερουσιαστοῦ Ζαρὲ Διλμπέρ ἐφέντη καὶ 22 κυριῶν καὶ 60 κυριῶν τῆς ἀνωτάτης διεθνοῦς ἀριστοκρατίας.

Ὁ σύνδεσμος τῶν Ἀρμενίδων κυριῶν ἴδρυσεν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀνωτέραν ἀρμενικὴν σχολὴν καὶ περὶ τὰς τεσσαράκοντα προκαταρκτικὰς, εἰς τὰς ὁποίας παιδεύονται περὶ τὰς πέντε χιλιάδας πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ παιδιά!

Καὶ τίς ἡ σχετικὴ δράσις τῶν ἐν λόγῳ Κυριῶν; Διοργανοῦσιν ἐσπερίδα χορευτικὴν ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην προεδρείαν τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος Ἀπτοῦλ Μεδζήτ ἐφέντη, ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Μ. Βεζύρου Χακκῆ πασᾶ, τοῦ γερουσιαστοῦ Ζαρὲ Διλμπέρ καὶ λοιπῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τίς ἡ ἀναλογία τῆς μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνίδων καὶ Ἀρμενίδων δράσεως; Ποία σύγκρισις μεταξὺ «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν» τοῦ Πέραν, Ἀδελφότητος «Ἁγίου Ἐλευθερίου», «Ἀσύλου τῶν Μητέρων» καὶ ἄλλων σωματείων κυριῶν ἀφ' ἑνός, τῆς ἰδρύσεως δὲ ἀνωτέρας καὶ περὶ τῶν τεσσαράκοντα προκαταρκτικῶν ἀρμενικῶν σχολῶν, ἐν αἷς παιδεύονται περὶ τὰς πέντε χιλιάδας πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ; Πότε ἐτέθησαν αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες τῶν Ἑλληνίδων κυριῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν Πριγκήπων καὶ Μ. Βεζυρῶν;

Δὲν χαράσσω τὰς γραμμάς ταύτας, ὅπως ὑποτιμήσω τὴν δράσιν τῶν Ἑλληνίδων συγκρίνω ἀπλῶς χάριν τῶν πολλῶν.

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

Υπό τῶν φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν κύκλων τῶν Ἀθηνῶν ἐωρτάσθη πρό τινων ἡμερῶν ἡ δεκαετηρίς τῆς «Πινακοθήκης».

Συμπλήρωσις δεκαετίας ὑπὸ περιοδικῆς τῆς περιωπῆς τῆς «Πινακοθήκης», ἡ ὁποία πάντοτε ἐπρωτοστάτησεν εἰς πᾶν γενναῖον βῆμα τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας καὶ τέχνης, δὲν εἶναι βέβαια γεγονὸς κοινὸν καὶ ἀνάξιον σημασίας· διὰ τοῦτο, καθὰ ἐξ Ἀθηνῶν μανθάνομεν, ἐχαιρετήθη θερμότατα παρὰ πάντων.

Τὸ «Ἀπ’ Όλα», συμμετέχον τῆς χαρᾶς ταύτης τοσοῦτῃ μᾶλλον, ὅσῃ καταλέγει μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς «Πινακοθήκης», διαπρεπή δὲ λογογράφον κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλον, ἀπευθύνει θερμότατα συγχαρητήρια, εὐχόμενον εἰς τὴν «Πινακοθήκην» μακρὰν σταδιοδρομίαν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀθηνῶν:

Οἱ συνεργάται τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινακοθήκη» καὶ οἱ

συνάδελφοι τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς εὐδοκίμου ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου περιοδικοῦ, ἐώρτασαν τὸ γεγονὸς διὰ τιμητικῆς ἐσπερίδος, δοθείσης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς», τῇ ἐνεργείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Εἰς τὴν ἐορτὴν παρέστη ἡ Α. Β. Ὑψηλ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Μέραρχος τοῦ στρατοῦ, πολλοὶ τῶν ἐπισήμων, τὰ ἐκλεκτότερα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, συγγραφεῖς, καλλιτέχναι, δημοσιογράφοι κλπ. Μετὰ σύντομον εἰσήγησιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Κράτους» κ. Θ. Τζαβέλλα, ὠμίλησε περὶ κοινωνίας καὶ περιοδικοῦ τύπου ἡ διευθύντρια τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως» δεσποινὶς Εὐγενία Ζωγράφου· ἡ κ. Λίνα φὸν Λόττνερ καὶ ὁ κ. Σαίφφερ ἐξετέλεσαν συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν, Βενιάφσκη καὶ Μότσαρτ, ἡ δεσποινὶς Ε. Κανελλοπούλου ἀπήγγειλε τὸν «Καλλιτέχνην», δραματικὸν ποίημα, ἡ δεσποινὶς Τασία Λυμπεροπούλου, καθηγήτρια ἐν τῇ Ὁδείῳ Λόττνερ, ἔφαλε δύο ἐκλεκτὰ ἄσματα καὶ ὁ κ. Πολύδιος Δημητρακόπουλος ἐκ μέρους τῶν συνεργατῶν τῆς «Πινακοθήκης» ἐξῆρε τὸ ἔργον αὐτῆς. Ἐν τέλει ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Δημ. Ι. Καλογερόπουλος ἀφηγγήθη χαριέστατα ἀνέκδοτα τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς, καταχειροκροτηθεὶς. Πρὸς τὸν κ. Καλογερόπουλον ἐξεδηλώθησαν ζωηρόταται συμπάθειαι, τῇ προσηνήχθη δὲ κλάδος φοινικὸς μετὰ δάφνης, εἰς καὶ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον.

Ἡ ἐν Περλεπέ κατακρουρηθεῖσα Χριστιανικὴ οἰκογένεια.

1 2 3 4

Α τοσοῦτῃ: Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Περλεπέ:

«Πρό τινων ἡμερῶν, τὴν 4ην τῆς νυκτός, κακούργοι ἄγνωστον ποῖοι καὶ πόσοι, εἰσελθόντες εἰς οἰκίαν, εἰς ἣν διέμενε Χριστιανικὴ οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἐκ μητρὸς καὶ τεσσάρων τέκνων, προέβησαν εἰς στυγερὸν καὶ ἀνήκουστον κακούργημα. Κατ’ ἀρχὰς ἤρχισαν νὰ βασανίζωσι τὰ τέκνα πρό τῶν ὁμμάτων τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς. Τοῦ μὲν μεγαλειτέρου (1) ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδίχασαν τὸ στόμα. Τοῦ ἀμέσως μικροτέρου (4) ἀπεκόπη τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (ἐν τῇ εἰκόνι εἶναι συμπληρωμένον διὰ βάμβακος) καὶ τινες δάκτυλοι· τοῦ ἔτι μικρο-

τέρου ἐξώρυξαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐπλήγγωσαν τὸ σῶμα· κατὰ δὲ τοῦ μικροτέρου ἕλων (2) ἐπέφερον 4 πληγὰς εἰς τὸν λαιμὸν διὰ δικόπου.

Ἀφ’ οὗ μυριοτρόπως ἐδασάνισαν αὐτά, τὰ ἐφόνευσαν καὶ ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν, ἀφίσαντες τὴν μητέρα ἡμιθανῆ με ἀποκεκομμένην τὴν γλῶσσαν. Τὴν ἐπαύριον ἠδυνήθη αὐτὴ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ νευμάτων τὴν ὥραν, καθ’ ἣν διεπράχθη τὸ στυγερὸν ἐγκλημα καὶ ἀπέθανεν».

Τὸ ἐγκλημα τοῦτο ἐνισχύει τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἀγριώτερον τῶν θηρίων εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

(Εἰς ἀπάντησιν ἀπηλιτισμένου φίλου μου)

Δικρὸν ἂν φέρῃ ἡ χαρὰ, κ’ ἡ λύπη φέρει δάκρυ,
 πότε δροσιά, πότε φωτιὰ
 στὴν ἴδια φαίνεται ματιὰ·
 κ’ ἐδῶ ἴτιά τρέφει ἡ γῆ καὶ ρόδο σ’ ἄλλη ἄκρη . . .

Μετὰ τὸ γλυκοχάραγμα προφταίνει νύχτα μαύρη,
 δύοσι ζηλειάρα τὴν αὐγὴ
 τὴν κνηγάει καθὼς βγῆ,
 τὸ γέλιο σκέψι θλιβερό, τὴ νερότη γῆρας θαῖρη.

Εἰς τῆς γαλήνης τὸ πλευρὸ κοιμᾶται ἡ τρικυλία,
 τῆς ἴδιας μάννας δυὸ παιδιὰ,
 με ἴδια σπλάγγνα καὶ καρδιά,
 τὸ ἓνα λέγεται ἑλπίς, τὸ ἄλλο ἀπελπισία.

Δίπλα στοῦ σκότος· θαύρης φῶς, δίπλα στοῦ χιόνι· Μαῖ·
 ἔμπρὸς σὲ νεογέννητο, νεκρὸ,
 σιμὰ εἰς τὸ γλυκὸ, πικρὸ,
 κ’ ὄλα ἐδῶ σ’ αὐτὴ τὴν γῆ κοιμοῦντα· πλάϊ-πλάϊ.

Σκηνὴ θεάτρου πανταχοῦ, τὰ πάθη παραστάσεις,
 ὁ ἄνθρωπος ὑποκριτὴς
 κ’ ὁ Χρόνος μόνος θεατῆς,
 ποῦ θέλει μὲ δακρὺγέλο νὰ τὸν διασκεδάσῃς.

Ἡ τρικυμία τῆς ζωῆς εἶν’ ἡ χαρὰ τοῦ μόνου
 θάνατο θέλει νὰ γροικᾷ,
 δράματα θέλει τραγικά
 κ’ εἰς ὄλα τέρπεται αὐτά, τὸ γέλιο τὸν πληγόνει.

Ὅταν στ’ αὐτὴ τοῦ ἡ βοῆ τοῦ γέλιου λίγο πάη,
 ξέρει πῶς εἶναι ἐμπαιγμός,
 τὸν κυριεύει ὁ θυμὸς
 καὶ τὰ γοργὰ τοῦ βήματα ἀμέσως σταματᾷ . . .

Γέλα, λοιπὸν, ὦ ἄνθρωπε . . ., καὶ πνίγε κάθε πόνου,
 στερέψου, δάκρυ θλιβερό,
 φεύγει ὁ Χρόνος στοῦ φτεροῦ,
 ξέχνα καὶ γέλα, με αὐτὰ τὸν σταματῆς τὸν Χρόνος.

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Οί νέοι εισήλθον εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκάθησαν πλησίον τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς.

Ἐν σφύριγμα ἀντήχησε καὶ ἀμέσως αἱ κώπαι ἤρχισαν νὰ βυθίζωνται ἀθορύβως εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ πλοῖον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς παραλίας.

Ἐν αὐτῷ τὸ πᾶν ἦτο σιγγλόν· μόνον τὸ τρίξιμον ἐπὶ τῶν σκαλμῶν τῶν κωπῶν καὶ ὁ ἐλαφρὸς παφλασμὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἠκούετο.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τὸ πλοιάριον ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ Βοσπόρου, ἐκεῖθεν δὲ μετ' ἡλαττωμένην ταχύτητα διηυθύνθη πρὸς τὴν ἄσιατικὴν παραλίαν.

Ὁ ἀγνώστος ἐθεώρησε τὴν στιγμὴν κατάλληλον διὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

— Ὁ Βόσπορος εἶναι μυστικὸς, εἶπε μετ' ἡσυχίας φωνῆν· ἀκούσατε τὰς ὁδηγίας μου.

Χωρὶς λόγον ἔκαμον σημεῖον συγκατανεύσεως.

Ὁ ἀγνώστος ἐξήγαγε τότε ἐν πλεκτὸν θυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἀπέδωσε μεταλλικὸν ἤχον.

— Ἐδῶ εἶναι ἑκατὸ λίραι· αὐταὶ εἶναι ἰδικαί σας, ἂν μείνετε πιστοί.

Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Εἶμαι ὁ Γέρβας· ὁ Μουκτάρ ἐρέντης μοὶ ὠμίλησε διὰ σᾶς· θὰ σᾶς εἶπε βέβαια πόσον προστατεύω ἐκεῖνο κς ποῦ με ὑπηρετοῦν καλά.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Ἀλκιδιάδης.

— Μπα! σᾶς τὸ εἶπε;

— Μάλιστα ἀρχηγέ. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι περισσότερον ἢ ἐλπίς νὰ γίνωμεν προστατευόμενοί σας, παρὰ αἱ ἑκατὸ λίραι, μᾶς ἐπεισαν νὰ σᾶς ὑπηρετήσωμεν.

— Εἶσαι γνωστικός. Δὲν εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω τὰς ἀπειλὰς μου. Ἀκούσατε λοιπὸν τί περιμένω ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὸν δούλον σου.

Οἱ νέοι ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν των ἠλπισαν ὅτι θὰ μάθωσι τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου.

Ἡπατώντο.

— Διὰ λόγους, τοὺς ὁποῖους εἶναι ἀνωφελὲς ν' ἀναφέρω ἐδῶ, ὑποπτεύομεν ὅτι κάποιος δηλώνει ὡς κόρην του μίαν κόρην φοβεροῦ ἐχθροῦ τοῦ κράτους.

— Μπα!

— Αὐτὸς διέφυγεν ὄλους τοὺς δόλους καὶ τὸ μυστικὸν του δὲν ἐπρόδωσε. Μεταξὺ τῆς κόρης του τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς θετῆς ζῆ χωρὶς καμμία προτίμησιν του νὰ δεῖκνῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅμως ἡ θετὴ ἐκείνη κόρη πρέπει νὰ ἐκλείψῃ.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἀλκιδιάδης, μετ' ἄλλο εἶρον ὕφος· ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ.

— Καὶ ὅμως ἐδῶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ.

— Διατί;

— Διότι ὁ ἄθλιος Ἀλῆ Ρεμέχ...

— Ἐτσι ὀνομάζεται;

— Ναί· αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄθλιος ἐνήργησε καὶ ἔγινε προστατευόμενος Γάλλος καὶ Ἀγγλος. Σύμφωνα μετὰ τὰς διομολογήσεις, δὲν εἴμπορομεν νὰ κάμωμεν τίποτε δικαστικῶς.

— Τὸν διαβολάκο, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μαλαρίας, φαίνεται ἀρκετὰ ἐξυπνος.

— Ὅσον ἐξυπνος καὶ ἂν φαίνεται, ἔκαμε μίαν ἀνοησίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπωφεληθῶμεν. Αὐτὰ τὰ δύο κοράσια ἔχουσι καταγραφή ὡς προστατευόμενα ὑπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα : Γιαλμᾶ.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό;

— Θὰ τὸ εἶπῃ. Ἄν κατορθώσω καὶ ἀποδείξω ὅτι μία ἀπὸ αὐτὰς δὲν καλεῖται πραγματικῶς Γιαλμᾶ, ἀμέσως αὕτη παύει νὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ξενικὴν προστασίαν καὶ θὰ ὑπάγεται εἰς τὰ τουρκικὰ δικαστήρια.

— Ἐνόησα, συνεπλήρωσεν ὁ Μαλαρίας.

— Ἐτσι λοιπὸν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τότε ὁ κύριός μου θ' ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ ἐχθρόν, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὴς εἶναι συνεχῆς κίνδυνος.

Νέα σιγὴ ἐπηκολούθησε. Δὲν ἠκούετο ἄλλο τι παρὰ τὸ ὀλισθηματῶν κωπῶν καὶ ἡ ἀσθματικὴ ἀναπνοὴ τῶν ἐρετῶν. Μετ' ὀλίγον ὁ Γέρβας προσέθεσε μετ' ἡσυχίας φωνῆν χαμηλὴν :

— Γνωρίζεις ἀρκετὰ, ὥστε τὰ ἐννοήσῃς ὅτι μία ἀδιακρίσια εἶναι ἐγκλημα θανάσιμον.

— Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ὁ Μαλαρίας πάντοτε ἀπαθῆς. Μείνατε ἡσυχος, ἀρχηγέ, τὰ ψάρια εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θὰ φανοῦν πολὺ φλύαρα συγκρινόμενα μ' ἐμέ.

Ὁ Γέρβας ἐξηκολούθησε :

— Τώρα πηγαίνομεν εἰς ἐκεῖνον ποῦ κρατεῖ ἐγκλείστους τὰς δύο Γιαλμᾶ.

— Εἰς τοῦ Ἀλῆ Ρεμέχ;

— Μάλιστα· θὰ τὸν διατάξω ἐν ὀνόματι τοῦ Χαμητ νὰ τὰς νυμφεύσῃ μετὰ σὲ καὶ μετὰ τὸν σύντροφόν σου.

— Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ ἀγγελθεὶς γάμος...

— Ἐὰν αἱ ὑπόνοιαι μου εἶναι βάσιμοι, θ' ἀρνηθῇ ἢ θὰ προδοθῇ...

— Καί;

— Ἐκείνη ποῦ θὰ σοῦ ἐηλώσω θὰ γίνῃ δική σου.

— Καὶ ἔτσι θὰ γίνω μνηστὴρ διὰ νὰ χηρεύσω σχεδὸν ἀμέσως.

Ὁ Γέρβας ἐγέλασε ξηρὸν γέλωτα.

— Βλέπω ὅτι παίρνεις τὸ πρᾶγμα διὰ πολὺ σοβαρόν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου... αἱ ἑκατὸ λίραι καὶ πρὸ πάντων ἡ προστασία...

— Καὶ τὰ δύο εἶναι ἐξησφαλισμένα... Ἄλλ' εἶπέ μου, εἶσαι βέβαιος διὰ τὸν ἄνθρωπον ποῦ σὲ συνοδεύει;

— Ὅπως καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

— Ὡ! ὦ! πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς Γάλλος διὰ νὰ δίδῃ τοιαύτας διαβεβαιώσεις περὶ τοῦ φίλου του.

— Μπα! μοῦ εἶπον ὅτι ὁ Σουλτάν Ἀβδούλ θὰ εἶχε περισσότεραν ἐμπιστοσύνην διὰ σᾶς, παρὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του.

«Ἀπ' ὅπου καὶ ἂν ἔρχεται τὸ θυμιάμα μεθ'», εἶπεν ὁ ποιητὴς καὶ ὁ Γέρβας δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐνθουσιασθῇ ἐκ τῆς κολακείας ἐκείνης καὶ προσέθεσεν :

— Ὁ Σουλτάνος διέκρινε πόσον τοῦ εἶμαι ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ ὅτι δὲν ἔχω ἄλλην θέλησιν πρὸς τὴν ἰδικὴν του, ὅτι δὲν ποθῶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν του. Ὁ Γέρβας εἶναι διὰ τὸν Ἀβδούλ ὅτι τὸ καλὰμὶ διὰ τὸν ποταμόν, ὁ βράχος διὰ τὸ ὄρος, τὸ κῆμα διὰ τὴν θάλασσαν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἀντηνακλάτο ἐν ταῦτῳ ἡ ὑψίστη ὑπερηφάνεια καὶ ἡ μεγαλειτέρα ταπεινοφροσύνη. Ἵπερηφάνεια καὶ ἐγωισμὸς πρὸς ὄλους, ταπεινότης δὲ μέχρι δουλοπρεπείας πρὸς τὸν Χαμητ.

Ὁ Ἰωάννης Ρενῶ ἤκουε τὸν διάλογον τοῦτον τοῦ φίλου του πρὸς τὸν Γέρβαν, ὁ ὁποῖος διὰ πᾶσαν προφύλαξιν ἐκ τῶν ἀδιακρίτων κωπηλατῶν διεξήχθη γαλλιστὶ καὶ εἰς τὴν καρδίαν του ἐν φοβερόν μῖσος ἐδλάστησε κατὰ τοῦ Γέρβα, ὁ ὁποῖος ἐκολάκευε τὰ πάθη τοῦ κυρίου του διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀφθονωτέραν εὐνοίαν.

— Καδίκιο!

Ἐπιθύρῃσεν ὁ Γέρβας μεταξὺ τῶν ὁδόντων του.

Καὶ πραγματικῶς τὸ πλοιάριον παρέκαμπε τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Μόδι καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸν ὀρμίσκον, ὅπου ἐχάνετο ὁ μικρὸς χεῖμαρρος.

Ὁ ὀρμίσκος ἐκεῖνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Χαλκηδόνος, ἦτο κατασκώτεινος, καὶ τὰ νερά του δ' αὐτὰ ἐκοιμῶνται εἰς τὴν μυστηριώδη μελανὴν περιβολήν, τὴν ὁποῖαν ἐνέτεινον ἔτι οἱ βαρεῖς ὄγκοι τῶν κορμῶν μερικῶν δένδρων,

— Εἰς τὴν σκάλαν, διέταξεν ὁ Γέρβας.

Τὸ πλοιάριον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμόν του βραδέως, ὡσὰν νὰ εἶχε καὶ αὐτὸ ὑπνωτισθῇ καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν, εἰς τὸ μέρος ὅπου μία πρόχειρος ξυλινὴ ἀποβάθρα εὐρίσκετο παρὰ τὴν ἀμμώδη παραλίαν.

Εἰς ἐκ τῶν κωπηλατῶν ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν, προσήρμοσε τὴν πρῶραν τοῦ πλοιαρίου εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ ἐφώναξεν :

— Ἐτοιμα!

Ὁ Γέρβας ἐπήδησε καὶ αὐτὸς, μεθ' ὅ, στρεφόμενος πρὸς τοὺς δύο Γάλλους, εἶπεν :

— Ἀκολουθήτατέ με.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασαν :

— Ἐνας ἀπὸ σᾶς, εἶπεν, ἂς μείνῃ νὰ φυλάττῃ τὸ καΐκι· οἱ ἄλλοι ἂς μ' ἀκολουθήσουν.

Μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ διαταγὴ του θὰ ἐκτελεσθῇ, ὁ Γέρβας ἔκαμε στροφὴν τινα καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸ πρῶτον μονοπάτι, τὸ ὁποῖον περιεκλείετο ἀπὸ πρασιάς.

Ὁ Μαλαρίας καὶ ὁ Ρενῶ ἐδάδιζον ἐπὶ τῶν βημάτων του, οἱ δὲ κωπηλάται, ἀνταλλάξαντες εἰς δύο λεπτὰ τὰς κώπας των μετὰ ὅπλα, περιεστοίχισαν τὸν Γέρβαν, ἀφήσαντες τὸ πλοιάριον εἰς τὴν σκοτεινὴν παραλίαν νὰ φυλάττῃ εἰς ἐξηπλωμένον ἀκίνητος.

(ἀκολουθεῖ)

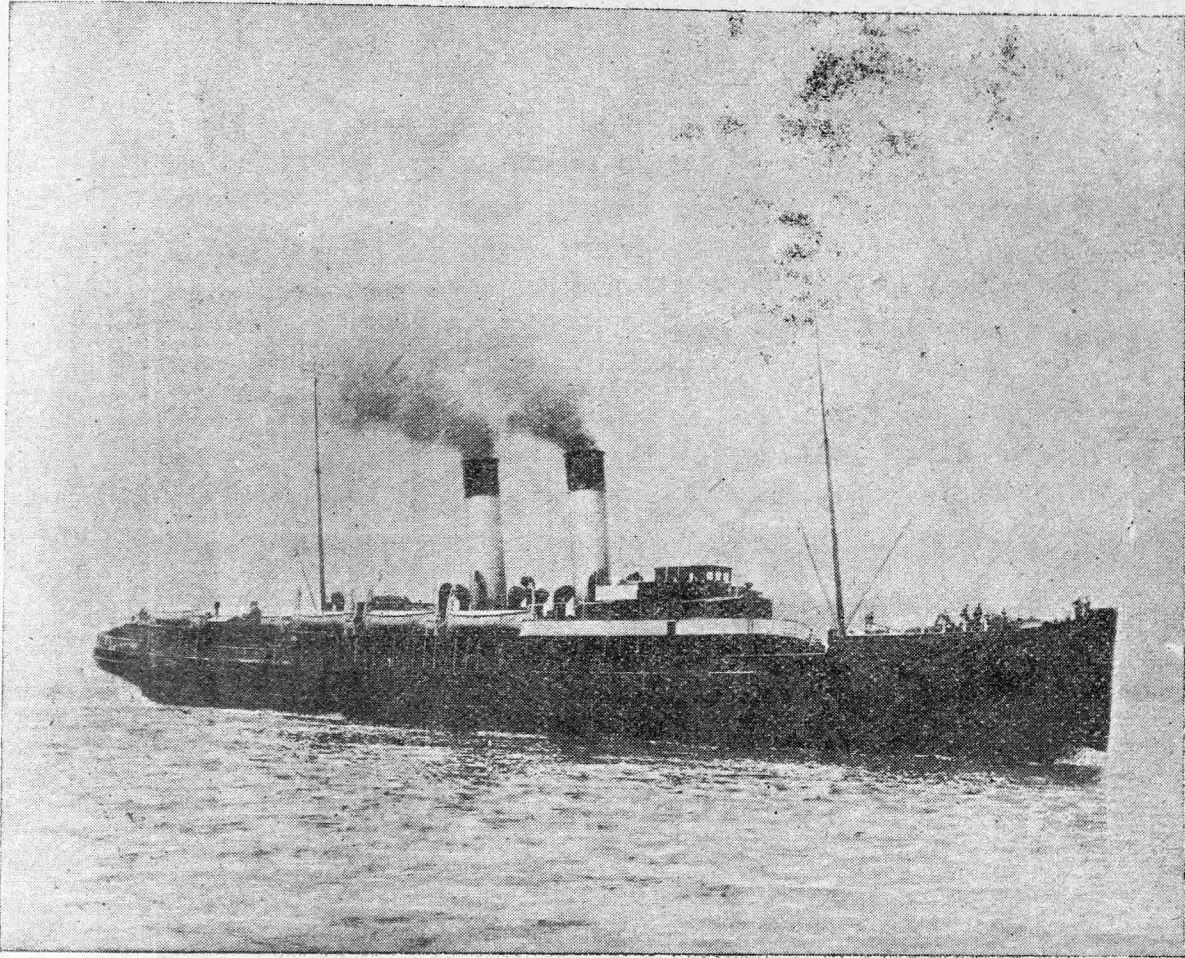
N. Σαράδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον ἐν χρήσει διδακτικὸν

τῶν **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ** βιβλίων.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΤΟ «ΚΕΜΠΡΙΤΣ»

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τὴν ὥραϊαν μετὰ τινος ἡμέρας ἀναχωροῦσαν ἐκδρομὴν εἰς Ἱεροσόλυμα, παραθέτομεν τὴν εἰκόνα τοῦ «Κέμπριτς», τοῦ νέου θαλαμηγοῦ, ἠλεκτροφωτιστοῦ μὲ δύο ἑλικας ἀτμοπλοίου, ὅπερ

ἐναυλώθη διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τὸ «Κέμπριτς» εἶναι ἀνετώτατον, διανύει δὲ 16 μίλλια καθ’ ὥραν. Ἀναχώρησις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὴν 1 Ἀπριλίου. Ἐγγραφαὶ Α’, Β’ καὶ Λαϊκῆς θέσεως γίνονται δεκταὶ μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Ἡ τρίτη θέσις ἐκαλύφθη.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Συναυλία.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς κοινότητος ταύτης μουσικὴ ἡμερίς, ἣν ἐπηκολούθησε χορὸς. Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ὑπῆρξε ποικιλώτατον, ἐκτελεσθὲν λίαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς Νέας μικτῆς Μανδολινάτας, ἣτις, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς εὐχερείας, μεθ’ ἧς ἐξετέλεσε καὶ τὰ δυσκολώτερα μέρη τοῦ προγράμματος, ἐπετέλεσε σημαντικὰς προόδους. Αἱ ἐκ τῆς ἡμερίδος ταύτης εἰσπράξεις ὑπῆρξαν γενναϊόταται, πάντες δ’ οἱ παρευρεθέντες ἀπεκόμισαν ἀρίστὰς ἐντυπώσεις.

Θάνατοι.— Τὴν 13 τρέχοντος ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ ἐκ Χίου ὀρμώμενος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Κουρούτσου διαμένων ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης Ἀντώνιος Γεωργούλης. Τῆς κηδείας, γενομένης αὐθημερόν, προεξήρχεν ὁ παν. ἀρχιμανθρ. Παρθένιος, ὅστις καὶ ἐξῆρε τὸν βίον τοῦ μακαρίτου. Ἀκολούθως ὁ κ. Σ. Χαραλαμπίδης, τέως βοηθὸς διοικητῆς Χίου, δι’ ὀλίγων προσεφώνησε τὸν ἀείμνηστον, ἀποσπᾶσας ὄλων τὰ δάκρυα. Εὐχόμεθα τῷ ἀειμνήστῳ τὴν ἀνάπαυσιν, τοῖς δὲ ἐπιζῶσι συγγενέσιν αὐτοῦ παρηγορίαν.— Α. Ι.

Μνημόσυνον.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Σισλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως ἐτελέσθη τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον εἰς μνήμην τοῦ ἐν τῇ αὐγῇ τῆς ἡλικίας του θανόντος Ἰωάννου Μαυρίδου. Κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦτο παρέστη πολὺ πλῆθος συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ μεταστάντος, οἵτινες ἐν τέλει συνελυπήθησαν τοὺς ἀπαρηγορήτους γονεῖς. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ ἐτέθη πολυτελεῆς σταυρὸς μὲ συγκινητικώτατον ποίημα.

Γάμοι.— Τῇ 13 Φεβρουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ οἱ γάμοι τοῦ κ. Πάνου Σλαουόνη, ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων τῆς ἑλξεως τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων, μετὰ τῆς συμπαθεστάτης, ἐπεράστου καὶ διὰ πολλῶν προσόντων πεπρωκισμένης δεσποινίδος Στέλλας Γρ. Μιχαηλίδου, θυγατρὸς τοῦ ὀδηγοῦ τῆς ἐνωτικῆς γραμμῆς. Παράνυμφος ἦτο ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ζουρδάν, σταθμάρχης ἐν τῷ σταθμῷ τῶν ἐνωτικῶν σιδηροδρόμων Δεδεάγατς. Εἰς τὰ πολυπληθῆ τῶν φίλων συγχαρητήρια προσθέτω καὶ τὰ ἴδικά μου.— Γ. Π.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ συνέλευσις τῆς κοινότητος Πέραν, ἣ συγκροτηθεῖσα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν πρὸς ἀνάδειξιν τῶν δύο ἀντιπροσώπων τοῦ Πέραν διὰ τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεργομένην πρὸς ἐκλογὴν συμβούλων συνέλευσιν, ὑπῆρξε τρικυμωδεστάτη καὶ ἐπὶ τέλους διελύθη εἰς τὰ ἑξ ὧν συνετέθη χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῇ τὸν προορισμὸν τῆς. Ἡ τρικυμία ἐξεροῦγη κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ψηφοφορίαν ἐξ ἀφορισμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σούρλα, εἰάν εἶναι Ἀντώνιος ἢ Ἀντωνάκης. Ὁ πρόεδρος, μυρισθεὶς καλπονόθευσιν, διέταξε ψηφοφορίαν δι’ ἀνατάσεως τῶν χειρῶν. Ἐδῶ ἔγκειται ἀκριβῶς τὸ λάθος. Ἐπρεπεν ὁ εὐλογημένος νὰ εἴπῃ «τῆς χειρὸς» καὶ ὄχι «τῶν χειρῶν», διότι τοιοῦτοτρόπως ὑψώθησαν αἱ δύο χεῖρες τῶν ἐκλογέων καὶ εὐρέθησαν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἐκλογεῖς διπλάσιοι τῶν παρόντων. Μέχρις οὗ δοθῇ ἡ ἐξήγησις τοῦ ἀνεξηγήτου καὶ ἀκαταλήπτου θαύματος, ἡ τρικυμία

ἐξεροῦγη καὶ ἡ κάλπῃ ἀναποδογυρίσθη. Ὁ ἅγιος Σταυρουπόλεως, κατιδὼν τὸν κίνδυνόν, ἠγέρθη καὶ ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς, παραλαβὼν τὴν κάλπην καὶ ἀφήσας τοὺς κάλπῃδες.

✠

Κατόπιν τῆς προστασίας, τὴν ὁποίαν παρέσχεν ὁ συμπαθὴς διοικητῆς τοῦ Πέραν Μουχιεδδὶν βέης εἰς τὸ βρακοφούστανον καὶ τῆς ἐκδόσεως διατάγματος περὶ ἐλευθέρως αὐτοῦ κυκλοφορίας, οἱ ὁπαδοὶ τῆς νέας ταύτης μόδας κυρίαὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦν τὰ σχετικὰ φιγουρίνια ἐκ τῶν Παρισίων.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις τὰς συνιστῶμεν νὰ τὰ ζητήσουν καλλίτερον ἀπὸ τὴν Χιλὴν, τὴν Ἀρετσούν, τὸ Κουρῆ καὶ τὴν Ἀρτάκην.

✠

Ὁμιλος περιέργων ἴσταιται πρὸ τῆς προθήκης καταστήματος τοῦ γυναικείου συρμοῦ ἐν τῷ Πέραν περιεργαζόμενος ἐν βρακοφούστανον.

Μία κυρία προσπαθεῖ νὰ διασχίσῃ τὸν ὄμιλον διὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν προθήκην. Καὶ εἰς ἀσπροθαλασσίτης βρακῆς τυχαίως παριστάμενος :

— Γιατί στενοχωρεῖσαι, κυρά μου, νά, διὰ τὴν βράκα μου καὶ πάρε ἀχνάρι.

✠

Ἡ διεύθυνσις τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἠμπόδισε τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ ἀπόψε ἐν τῷ Ζωγραφείῳ ἔκτακτον συνέλευσιν, ἣτις θὰ ἐκήρυσσε τὸ σχίσμα μετὰ τῶν μαλλιαρῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῶν κατοικούντων ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ χώρα ταύτῃ. Τοιοῦτοτρόπως προσλήφθη ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ σχίσμα καὶ οἱ μαλλιαροὶ ἐσώθησαν ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ, ὅστις θ’ ἀπηγγέλλετο κατ’ αὐτῶν.

Λυπηρὸν εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν καταβάλλονται προσπάθειαι καὶ συνεννοήσεις διεξάγονται πρὸς ἄρσιν τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ μετὰ τὴν ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς ἐκκλησίας, ν’ ἀπειλήται νέον σχίσμα. Ὅπωςδῆποτε «κάθ’ ἑμπόδιο γιὰ καλόν».

✠

Ματαιωθείσης τῆς συνελεύσεως πρὸς κήρυξιν τοῦ μαλλιαρικοῦ σχίσματος, ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου ἐκπαιδευτικῆς ἀρχῆς διάταγμα, δημοσιευόμενον μετ’ οὐ πολὺ εἰς τὰς ἐφημερίδας, καθ’ ὃ οἱ ἔφοροι, διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Ζωγραφείου ὀφείλουσαν τοῦ λοιποῦ, εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἀποκηρύττουν τὸν μαλλιαρισμὸν, νὰ ξυρίζουν τὰς κεφαλὰς τῶν.

✠

Ἴδου καὶ μίαν σχετικὴν εἰδοποίησιν :
« Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. κουρέων τῆς πρωτευούσης, ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοσίαν » τὸ ξύρισμα τῶν κεφαλῶν τῶν ἐφόρων, διδάσκαλων καὶ μαθητῶν τοῦ Ζωγραφείου. Προτάσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἐπομένης » Κυριακῆς, διαβιβαζόμεναι ἐγγράφως εἰς τὰ » γραφεῖα τῆς ἐφορείας ».

✠

Μεταξὺ καθηγητῶν τοῦ Ζωγραφείου ἀρχαϊζόντων :

- Οὐκοῦν, καρῶμεν, ὦ φίλον ἦτορ ;
- Πάνυ μὲν οὖν.
- Ποῖω ποτὲ τρόπῳ ;
- Ἐν χρῶ.
- Ἰαταταί !

ΑΗΤ. . . ΠΑΠ. . .

Μεταξὺ δύο πυρῶν.

**Τὸ μεγάλο Γλωσσικό,
ζήτημα Ἀνατολικό.**

Χαροποιὰ μηνύματα . . .
Μὲ τἄλλα τὰ ζητήματα,
ἔλύθη τέλος πάντων
σὲ τέτοιο κρίσιμο καιρὸ
τὸ ζήτημα τὸ φλογερὸ
τῆς γλώσσης τῶν γιγάντων.

Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
γδοῦπος καὶ πάταγος πολὺς,
τρομακτικὰ κηρύγματα,
στρατοὶ καὶ γαλονάδες,
μουντζώματα, σφυρίγματα
καὶ γρονθοπατινάδες.

Πάλιν ἡ πόλις τῶν κλειῶν
θέατρον πάλης καὶ δεινῶν
κι' ἐξάψεων ἀφράστων.

Ὅλους τοὺς πᾶνει τὸ μπουρὶ
κι' οἱ δυστυχεῖς οἱ μαλλιαροὶ
ἔφαγαν τῆς χρονιάς τιν.

Γι' αὐτοὺς βροντὴ
καὶ πατιρντί,
τρεχάματα, μαλλώματα.

Γι' αὐτοὺς φτυσιαῖς,
γι' αὐτοὺς βρειαῖς
καὶ φίμωτρο στὰ στόματα.

Καὶ μέσα κι' ἔξω φώναζαν σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα :

Κτυπᾶτε κατακέφαλα τῶν μαλλιαρῶν τὴν φάρα.
Κτυπᾶτε μαλλιαρῶν σωρούς,
κτυπᾶτε συμμορίαῖς,
κτυπᾶτε μὲ τοὺς μαλλιαροὺς
καὶ μαλλιαραῖς κυρίαῖς.

Σαρῶσατε τὴν φάρα τῶν προτοῦ νὰ μᾶς σαρώσῃ,
σαρώσατε τὴν μαλλιαρή,
ὄπου σὰν μνίγα βρωμερῆ
δὲν κάθεται σὲ τίποτα χωρὶς νὰ τὸ λερῶσῃ.

Πατήσατε τοὺς κάλους τῶν,
μαδάτε τὰ μαλλιά τῶν,
κτυπᾶτε τοὺς δασκάλους τῶν,
κτυπᾶτε τὰ Σκολειά τῶν.

Κτυπᾶτέ τους, ποῦ βλασφημοῦν
σοφοὺς κεκοιμημένους,
κτυπᾶτέ τους, ποῦ δὲν τιμοῦν
τὰ τίμα τοῦ γένους.

Κτυπᾶτέ τους ἀλύπητα, ποῦ νέους ξετσιπώνουν,
κι' ὅ,τι κι' ἂν εἶν' Ἑλληνικὸ μὲ λύσσα τὸ λαοπόνον.
Κτυπᾶτέ τους, κτυπᾶτέ τους, ὄπου καὶ τὸν Διοχύλο
τὸν ἔχουν κάνει σκύλο.

Λαὸς φωνάζει ποιητῆσι:
Δώστε τους μὲ φραγγέλια,
ποῦ καὶ τῆς πίστεως αὐτῆς
λερόνουν Ἐδαγγέλια.

Μαλλιαροσύνης ψυχικῆς κτυπᾶτε σαλιγκάρια,
ποῦ τοὺς ἀχράντους πόδας λέν ἀβρώμιστα ποδάρια,
κι' ὄλο στὴ βρωμα στρέφονται
οἱ νοῦδες οἱ μεγάλοι,
: αἱ μὲ τὴ βρωμα τρέφονται
τὰ μαλλιαρά τῶν κάλλη.

Κτυπᾶτέ τους, κτυπᾶτέ τους
κι' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπᾶτέ τους,
κι' ὅς παρουν τώρα πόδι.

Κι' ὅς φᾶη τοῦτος καπελιᾶ
κι' ἐκεῖνος κατακεφαλιᾶ
τὰ μάλιστα δημόδη.

Τέτοια μιά φωνὴ φωνάζει : Νὰ καὶ τούτ' ἡ, νὰ κι' ἐ-
[κείνου,

ὁ σεπτὸς ὁ Πατριάρχης κρούει κώδωνα κινδύνου.
Καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σεβαστὸν ἀκούω μύσιν
νὰ κραυγάζῃ : Σηκωθῆτε,
καὶ στὴν γλώσσαν καὶ τὴν πίστιν
ἄγρυπνοι φρουροὶ ταχθῆτε.

Τέτοια μιά φωνὴ φωνάζει : Σεῖς κρατεῖτε τὰς ἀκηαίας
νῦν, αἶε καὶ ἴστον αἰῶνα . . .
ἴτε πρὸς λιμπρὸν ἀγῶνα
καὶ παλάδες μὲ σημαίας.

«ΚΩΝΩΨ»

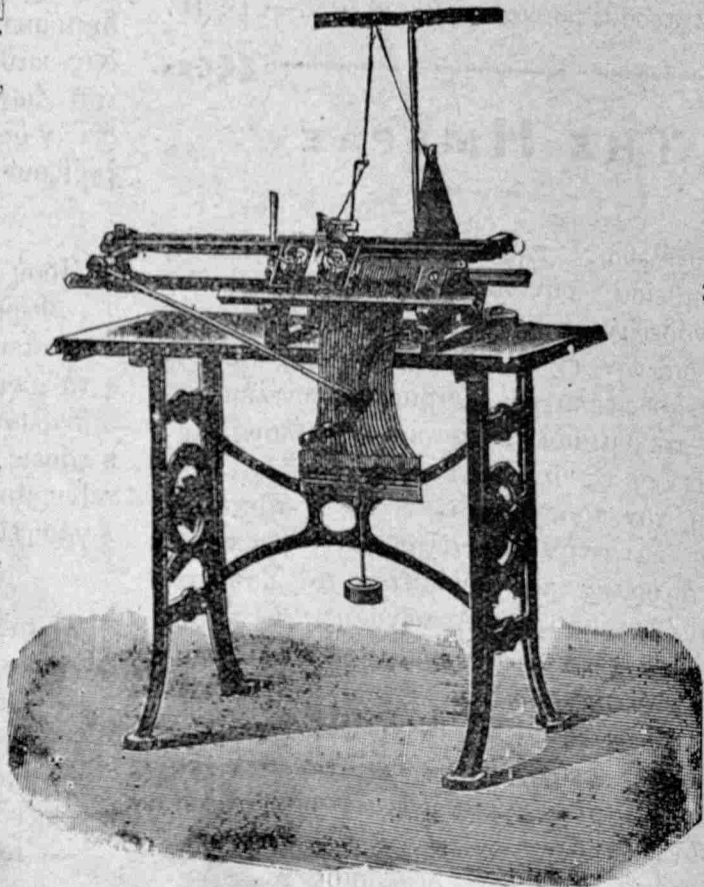
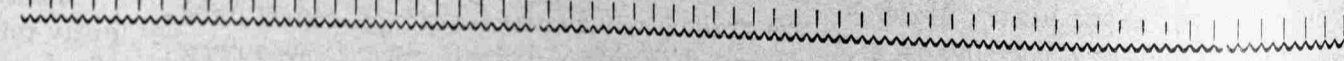

Ὁ πατέρας :

— Παιδί μου, ἂν θ' ἀκολουθήσῃς τὴν καθαρεύουσαν θὰ σοῦ χάρισω ἓνα βιβλίον.

Ἡ μητέρα :

— Κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μὰ σοκολάτα ἂν θὰ γίνῃς μαλλιαρός.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

**ΜΗΧΑΝΩΝ
ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΛΤΣΩΝ**

καὶ διὰ φλανέλλας, τρικὰ,
ἔσωφόρια, γκέτες, κὰς-κορσὲ
καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς πλεκτικῆς.

Ἡ διδασκαλία παρέχεται δωρεὰν
παρὰ τῆς κ. Ἀντιγόνης Βάβερ, ἀφικθείσης
ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἄπαναι αἱ Μηχαναὶ
εὐρέσκονται εἰς τὰ γραφεῖα
τοῦ κυρίου **Ι. Γ. ΖΕΛΛΙΤΣ**
(JEAN GRÉG. ZELLICH)
Γαλατᾶ, Μπερεκὲτ Χάν, ἀριθμ. 10, 11
ἐναντι τῆς Τραπεζῆς Deutsch-Orientbank